

Jonas Kocher – interview

By Nikolas Markovic, published on Nedeljnik, 06.06.2023

www.nedeljnik.rs/jonas-kocher-muzicari-su-nedovoljno-politicki-i-cesto-pomalo-zatvoreni-u-svojoj-mrezi/

On Festival-in-opposition, along with Gaudenz Badrutt, you will present the work of Bruit association. How did you started this association and with what goals in a first place?

The association was created in 2013. It is based in Biel/Bienne, a small multicultural town of 55,000 inhabitants, with a strong proletarian history and located on the border between the French and German speaking parts of Switzerland. Bruit was founded first as an official structure to get subsidies to realize my projects and tours. Since 2020, Gaudenz Badrutt has joined me as co-artistic director. We then obtained funds to professionalize the structure, which we also redesigned. Currently, Bruit promotes sound activities based on improvisation, experimentation and interdisciplinary. Artists from different European countries gravitate around the activities of the association, forming a kind of informal network where common interests, spirit and friendship are the binding force. Apart from producing its own projects, Bruit tries to link international and local activities here in Biel/Bienne, to circulate artists and knowledge between professionals, but also to establish the practice of improvisation among the local population. Bruit wants to give the best possible visibility to all these sound and improvised activities which are often relegated to the shade of more commercial or academic music.

From the Serbian point of view we see Switzerland as a „promised land“ not just in terms of life standard, but also in a relation to support for art, particularly „non-commercial“ artists. How do you see the position of Bruit in Swiss „culture politics landscape“, do you manage to organise your artistic work during the whole year?

Bruit is fortunate to have the regular support of the city of Biel/Bienne, the canton of Berne, private foundations and especially Pro Helvetia, the Swiss Art Council, which is a key partner in the realization of our work, mostly abroad. All these organizations support non-commercial and experimental practices because they know that these spaces are essential as artistic incubators but also as spaces of freedom within the population and that even if they are on the fringes, they are part of the balance of the cultural and artistic offer. The people in charge of culture in the institutions have a broad vision, we are in regular contact, they know our artistic work and our vision. We are lucky to be able to work together in this way in Switzerland and to have this culture of transparency. We work on the terrain but we need public funds for that, just as they need us to nurture the cultural landscape. I see all this as a direct positive consequence of the Swiss political system and the abundance that exists in this country. And the state provides us with the tools to work with public money in a creative way while trusting us. This notion of trust between state and citizens is very important and really exists in Switzerland, unlike in many other countries. Thanks to this solid base, we can carry out our activities throughout the year in complete freedom. I think we're very lucky to have such a base for our activities, which is all the more motivating for us to do it in the best possible way. We organize four or

five events a year in Biel/Bienne, plus our own tours and a few CD releases. We don't receive regular support, so we have to finance each of our projects independently. It's demanding, but it gives us great freedom of action.

You've been visiting Serbia before. Did you get some experience and impression on Serbian contemporary music/art scene, in terms of musicians, infrastructure, other organisations (such as Ring Ring, or kuda.org, etc).

Since 2007, I have travelled extensively throughout the former Yugoslavia and collaborated with many musicians from Serbia such as Blank Disc duo, Lukatoyboy, Marina Džukljević, the Ensemble Studio 6, and also with Slovenian musicians Tomaz Grom, Irena Z. Tomazin, Samo Kutin. I have also organized many workshops, concerts and festivals together with Bojan Djordjević. I really appreciate the commitment of the musicians and organizers here, who despite the difficult conditions keep their passion for what they do. I have learned a lot from all these collaborations that continue throughout the years.

How do you see the importance of connection with artists from this part of Europe in general, how much do you work with musicians and organisations from ex-yu countries such as Croatia, Slovenia, etc...?

This network of friendships and work established over the years has enabled us to carry out important projects in the former Yugoslavia and in Switzerland. The exchanges are very clear and direct, the result, besides being of the highest artistic level, is always joyful and lively, which is for me a determining factor. We are able to pool our knowledge and resources in a natural way. Once again, I have learned a lot from all these experiences and from the pooling of strengths. The network here is much less dense than in Switzerland and Europe, but the quality that emerges after all these years is unique. Over the years, I've been able to carry out major projects such as the Šalter Ensemble (2017, 2023), the Belongings project with Studio6 and numerous spontaneous collaborations, in the former Yugoslavia and in Switzerland too. On each occasion, this has been based on a genuine desire to collaborate on both sides, without it becoming a predefined program over a period of years, with obligations.

With Gaudenz Badrutt you've been working for a while. On bandcamp, I've found your track [Strategy of behaviour in unexpected situations](#), which dates back in 2012. So, is it just an interesting title or do you have a strategy when it comes to live or recorded improvisation? How do you relate to improvisation in your work, in what way do you approach it?

Gaudenz Badrutt is a long-time musical partner. We have developed a way of playing and thinking about music that is truly our own. This title, taken from an essay on improvisation by the Polish musician Rafal Mazur, perfectly reflects not only an attitude towards improvisation that is open and ready for anything, but also applies for me to life in general. Improvisation is a central activity in my life as a musician. Listening, more than choosing a particular aesthetic, is decisive for me in the practice of improvisation. It is thanks to it that music is created in the moment, thus often allowing material that is at first sight dissimilar to cohabit and to offer situations full of tension and energy. I would say that listening is the very strategy, to return to the title of 2012, as much as during concerts, recordings and workshops.

How do you approach to the sound of accordion, which often reflects some kind of ethnical music (especially in this our of Europe)? What is a place of accordion music on Swiss impro/music scene in general?

About 20 years ago, I completely rediscovered the accordion through the practice of electronic music. This allowed me to reconsider the instrument, which can be a sinus sound generator, a diabolical machine and at the same time an extension of my breathing. The clichés often associated with ethnic music disappear completely, leaving only the image of the accordionist on stage but whose playing has nothing to do with it. In recent years, more and more young accordionists are active on the improvised scene in Switzerland and Europe. This is really interesting and promising because there is still a lot to explore with this instrument. Apart from a few rare names, historical references are minimal compared to saxophonists, pianists, etc. Everything remains to be done to build the history of this instrument in these musics.

How do you see the mission of Festival-in-opposition and “anti-festival” concept they’re presenting?

Such spaces of encounter, musical creation and discourse are essential. Very often, there is only music and the exchanges take place informally in the corner of a bar after a concert. Giving space to the discourse, putting it at the centre is important. From my point of view, musicians are too little politicised and often a little locked up in their own (small) network. We need exchanges, discussions, to know how people live elsewhere, how they organize themselves. In Switzerland, despite the abundance (or perhaps because of it), there is little or no reflection on the part of musicians and organisers about music, politics, improvisation and so on. There are dozens of festivals, some with really great programming but unfortunately no space for reflection and exchange on the themes mentioned above. The discussion panels usually revolve around promotion strategies, copyrights or management which is entirely in line with our country's economic history.

Ovaj sajt koristi kolačiće kojima se osigurava bolje korisničko iskustvo i funkcionalnost stranica. Da li se slažete sa uslovima korišćenja i [politikom privatnosti?](#)

Jonas Kocher: Muzičari su nedovoljno politični i često pomalo zatvoreni u svojoj mreži

Biznews - 06/06/2023

Foto: Promo

Jonas Kocher, harmonikaš i *sound artist* iz Švajcarske, biće jedan od gostiju predstojećeg Festivala-u-Opoziciji koji se održava od 8. do 11. juna u KC Labu u Novom Sadu. Za razliku od njegovih brojnih prethodnih dolazaka u Srbiju kada je predstavljao svoje muzičke projekte, često i u saradnji sa muzičarima sa ovdašnje scene, ovoga puta fokus njegovog boravka biće na predstavljaju organizacije Bruit kojom rukovodi u svojoj zemlji.

Festival-u-Opoziciji će, pored impro sesija i performansa, značajan akcenat staviti upravo na umrežavanje aktera nezavisne scene i razgovore o kulturnim politikama, zvuku, politici improvizacije, o čemu Kocher itekako ima šta da kaže.

Na Festivalu-u-Opoziciji, zajedno sa Gaudenzom Badruttom, predstavice rad organizacije Bruit. Kako ste osnovali ovo udruženje i koji su bili ciljevi u početku?

Udruženje je osnovano 2013. godine. Bazira se u Biel/Bienu, malom multikulturnom gradu sa 55.000 stanovnika, koji ima snažnu proletersku

istoriju i nalazi se na granici između francuskog i nemačkog govornog područja Švajcarske. Bruit je prvobitno osnovan kao zvanična organizacija za dobijanje subvencija radi realizacije mojih projekata i turneja. Od 2020. godine, Gaudenz Badrutt mi se pridružio kao umetnički ko-direktor. Tada smo dobili sredstva za profesionalizaciju ove strukture, koju smo takođe reorganizovali.

Trenutno, Bruit promovise zvučne aktivnosti zasnovane na improvizaciji, eksperimentisanju i interdisciplinarnosti. Umetnici iz različitih evropskih zemalja gravitiraju oko aktivnosti udruženja, formirajući vrstu neformalne mreže gde su zajednički interesi, duh i prijateljstvo povezujuća snaga. Osim što pokreće sopstvene projekte, Bruit pokušava da poveže međunarodne i lokalne aktivnosti ovde u Biel/Bienu, kako bi cirkulisali umetnici i znanje, ali i da uspostavi praksu improvizacije među lokalnim stanovništvom. Bruit želi da pruži najbolju moguću vidljivost svim ovim zvučnim i improvizovanim aktivnostima koje često bivaju zapostavljene, u senci komercijalne ili akademske muzike.

Iz srpske perspektive, Švajcarsku vidimo kao “obećanu zemlju”, ne samo u smislu životnog standarda, već i u pogledu podrške umetnosti, posebno “nekomercijalnim” sadržajima. Kako vi vidite poziciju Bruita u švajcarskom kulturno-političkom okruženju, uspevate li da organizujete svoj umetnički rad tokom cele godine?

Bruit ima sreću da ima redovnu podršku grada Biel/Bienne, kantona Bern, privatnih fondacija, a posebno Pro Helvetia, Švajcarskog umetničkog saveta, koji je ključni partner u ostvarivanju našeg rada, uglavnom u inostranstvu. Sve ove organizacije podržavaju nekomercijalne i eksperimentalne prakse jer znaju da su ovi prostori ključni kao umetnički inkubatori, ali i kao prostori slobode unutar populacije, i da čak iako su na marginama, čine deo balansa kulturne i umetničke ponude.

Osobe zadužene za kulturu u institucijama imaju široku viziju, redovno smo u kontaktu, poznaju naš umetnički rad i naše ciljeve. Imamo sreće da možemo da sarađujemo na ovaj način u Švajcarskoj i da imamo ovu kulturu transparentnosti. Radimo na terenu, ali za to su nam potrebna javna sredstva, baš kao što smo mi njima potrebni da negujemo kulturno okruženje. Sve ovo vidim kao direktnu pozitivnu posledicu švajcarskog političkog sistema i obilja koje postoji u ovoj zemlji.

Država nam pruža alate za rad sa javnim novcem na kreativan način, dok nam istovremeno ukazuje poverenje. Ova ideja poverenja između države i

građana veoma je važna i zaista postoji u Švajcarskoj, za razliku od mnogih drugih zemalja.

Zahvaljujući ovoj čvrstoj osnovi, možemo slobodno da obavljamo naše aktivnosti tokom cele godine. Mislim da smo veoma srećni što imamo takvu osnovu za naše aktivnosti, što nas još više motiviše da to radimo na najbolji mogući način. Organizujemo četiri ili pet događaja godišnje u Biel/Bienu, plus naše sopstvene turneje i nekoliko izdanja na CD-u. Ne dobijamo redovnu podršku, pa moramo da finansiramo svaki od naših projekata nezavisno. To je zahtevno, ali nam pruža veliku slobodu delovanja.

Posećivali ste Srbiju i ranije. Kakav utisak ste stekli o savremenoj muzičkoj/umetničkoj sceni u Srbiji, u pogledu muzičara, infrastrukture i drugih organizacija (poput Ring Ring festivala ili kuda.org-a, itd.)?

Od 2007. godine sam obilazio bivšu Jugoslaviju i sarađivao sa mnogim muzičarima iz Srbije, kao što su duo Blank Disc, Lukatoyboy, Marina Džukljević, Ansambl Studio 6, slovenački muzičari Tomaž Grom, Irena Tomažin i Samo Kutin. Takođe sam organizovao mnoge radionice, koncerte i festivale zajedno sa Bojanom Đorđevićem. Veoma cenim posvećenost muzičara i organizatora ovde, koji uprkos teškim uslovima zadržavaju strast prema onome što rade. Mnogo sam naučio iz svih ovih saradnji koje traju tokom godina.

Kako vidite značaj povezivanja sa umetnicima iz ovog dela Evrope?

Ova mreža prijateljstava i saradnje koja je uspostavljena tokom godina omogućila nam je da sprovedemo važne projekte u bivšoj Jugoslaviji i u Švajcarskoj. Razmene su veoma jasne i direktne, a rezultat, osim što je na najvišem umetničkom nivou, uvek je radostan i živahan, što je za mene odlučujući faktor. U stanju smo da prirodno sjedinjujemo naše znanje i resurse. Još jednom, mnogo sam naučio iz svih ovih iskustava i udruživanja snaga.

Ovdašnja mreža je mnogo razređenija nego u Švajcarskoj i Evropi, ali kvalitet koji izbija posle svih ovih godina je jedinstven. Tokom godina sam uspeo da sprovedem velike projekte poput Šalter Ansambla (2017, 2023), projekta Belongings sa Ansamblom Studio 6 i brojnih spontanijih saradnji, kako u bivšoj Jugoslaviji, tako i u Švajcarskoj. U svakom slučaju, to je zasnovano na iskrenoj želji za saradnjom s obe strane, a da to ne postane unapred definisan program tokom nekoliko godina, sa zacrtanim obavezama.

Sa Gaudenzom Badruttom saradujete već neko vreme. Na Bandcampu sam pronašao vašu pesmu “Strategija ponašanja u neočekivanim situacijama” koja potiče iz 2012. godine. Dakle, da li je to samo zanimljiv naslov ili imate strategiju kada je u pitanju improvizacija uživo ili snimljena? Kako se odnosite prema improvizaciji u svom radu, na koji način joj pristupate?

Gaudenz Badrutt je moj dugogodišnji muzički partner. Razvili smo način sviranja i razmišljanja o muzici koji je zaista naš sopstveni. Naslov pesme, koji je preuzet iz eseja o improvizaciji poljskog muzičara Rafala Mazura, savršeno odražava ne samo stav prema improvizaciji koji je otvoren i spreman za sve, već se takođe odnosi i na život uopšte.

Improvizacija je centralna aktivnost u mom životu kao muzičara. Slušanje, više nego izbor određene estetike, odlučujući je za mene u praksi improvizacije. Zahvaljujući slušanju, muzika se stvara u trenutku i često omogućava na prvi pogled različitim materijalima da koegzistiraju i stvaraju situacije pune tenzije i energije. Da se vratim na naslov iz 2012. godine: rekao bih da je slušanje sama strategija, tokom koncerata, snimanja i radionica.

Na koji način pristupate zvuku harmonike, koja se naročito u ovim predelima često vezuje za etničku muziku? Kakvo je mesto harmonike kao instrumenta na švajcarskoj muzičkoj sceni?

Pre otprilike 20 godina, ponovo sam “otkrio” harmoniku kroz praksu elektronske muzike. To mi je omogućilo da ponovo razmotrim instrument, koji može biti generator sinusnog zvuka, đavolska mašina, ali istovremeno i produžetak mog disajnog aparata. Klišeji koji su često povezani sa etničkom muzikom potpuno nestaju i ostavljaju samo sliku harmonikaša na sceni, ali čije sviranje s tim nema nikakve veze.

U poslednjih nekoliko godina sve više mladih harmonikaša je aktivno na improvizovanoj sceni u Švajcarskoj i Evropi. To je zaista interesantno i obećavajuće, jer još uvek ima mnogo toga da se istraži s ovim instrumentom. Osim nekoliko razuđenih imena, istorijske reference su minimalne u poređenju sa saksofonistima, pijanistima, itd. Postoji prostor da se uradi mnogo toga kako bi se izgradila istorija harmonike u ovom muzičkom okruženju.

Kako vidite misiju Festivala-u-Opoziciji i ovakav koncept “anti-festivala” uopšte uzev?

Takvi prostori susreta, muzičkog stvaralaštva i diskursa su od suštinske važnosti. Vrlo često, prisutna je samo muzika, a razmene se odvijaju neformalno u uglu nekog bara nakon koncerta. Pružanje prostora za diskurs i njegovo stavljanje u centar je važno.

Sa mog stanovišta, muzičari su nedovoljno politični i često pomalo zatvoreni u svojoj maloj mreži. Potrebne su nam razmene, diskusije, da znamo kako ljudi žive drugde, kako se organizuju. U Švajcarskoj, uprkos obilju (ili možda upravo zbog toga), malo ili nimalo se ne razmišlja o muzici, politici, improvizaciji i sličnim temama. Postoji desetine festivala, neki sa zaista sjajnim programima, ali nažalost nema prostora za razmišljanje i razmenu o pomenutim temama. Paneli za diskusiju obično se vrte oko strategija promocije, autorskih prava ili menadžmenta, što je u potpunosti u skladu sa ekonomskom istorijom naše zemlje.

